

DAVID LAGERCRAINTZ

Det der ikke slår os ihjel

Oversat af Agnete Dorph Stjernfelt

Modtryk

Prolog

ET ÅR TIDLIGERE VED DAGGRY

DENNE HISTORIE BEGYNDER med en drøm. Egentlig ikke nogen specielt mærkværdig drøm. Det er blot en hånd, som rytmisk og vedholdende slår mod en madras i det gamle værelse på Lundagatan.

Alligevel får den Lisbeth Salander til at rejse sig fra sin seng i det tidlige morgengry. Derefter sætter hun sig ved sin computer og påbegynder jagten.

Del 1

DET VÅGENDE ØJE

1. november - 21. november

NSA, National Security Agency, er en føderal myndighed i USA, hjemmehørende under Forsvarsministeriet. Hovedkontoret ligger i Fort Meade i Maryland ved Patuxent-motorvejen.

NSA har siden oprettelsen i 1952 arbejdet med signalovervågning – i dag først og fremmest af internet og telefoni. Myndigheden har gang på gang fået øgede beføjelser og overvåger i dag over tyve milliarder samtaler og korrespondancer dagligt.

KAPITEL 1

Begyndelsen af november

FRANS BALDER HAVDE altid betragtet sig selv som en ussel far.

Selvom August allerede var otte år, havde han dårligt nok forsøgt at påtage sig rollen som far før, og ingen kunne heller påstå, at han følte sig godt tilpas ved opgaven nu. Men det var hans pligt. Sådan så han på det. Drengen havde det ikke godt hos hans ekskone og hendes satan af en mand, Lasse Westman.

Frans Balder havde derfor opsagt sin stilling i Silicon Valley og var fløjet hjem, og nu stod han nærmest som i chok i Arlanda og ventede på en taxa. Det var modbydeligt vejr. Regnen og stormen piskede ham i ansigtet, og for hundrede og syttende gang overvejede han, om han virkelig gjorde det rigtige.

Han af alle selvoptagne idioter ville være heltidsfar, og det var mildest talt forskruet. Han kunne lige så godt have søgt arbejde i en zoologisk have. Han vidste ingenting om børn og uendelig lidt om livet i al almindelighed, og det mærkværdigste af det hele var, at ingen havde bedt ham om det. Der var ingen mor eller mormor, der havde ringet og bønfuldt ham og sagt, at han skulle leve op til sit ansvar.

Han havde selv truffet beslutningen, og nu agtede han stik imod en gammel forældremyndighedsafgørelse og helt uden varsel bare at komme anstigende hos sin ekskone og hente sin dreng. Det skulle nok give ballade. Han ville sikkert få bank af den forbandede Lasse Westman. Men sådan måtte det så være. Han satte sig ind i en taxa med en kvindelig chauffør, som manisk tyggede tyggegummi og forsøgte at konversere ham. Selv på en af hans bedre dage ville hun næppe have haft held med projektet. Frans Balder var ikke meget for smalltalk.

Han sad bare der på bagsædet og tænkte på sønnen og på alt det, der var sket den senere tid. August var ikke den eneste eller for den sags skyld den vigtigste grund til, at han havde sagt op på Solifon. Hele hans liv var i opbrud, og et øjeblik overvejede han, om han virkelig kunne klare det. På vejen ind mod Vasastan var han lige ved at miste modet, og han måtte undertvinge trangen til at give pokker i det hele. Han kunne ikke bakke ud nu.

Han betalte taxaen på Torsgatan, tog sin bagage og lod den stå lige inden for hoveddøren. Det eneste, han tog med sig op ad trappen, var den tomme kuffert med det farvestrålende verdenskort på, som han havde købt i lufthavnen i San Francisco. Han standsede forpustet op uden for døren, lukkede øjnene og forestillede sig alle mulige vanvittige scener og ballade, og hvem kunne egentlig bebrejde dem noget, tænkte han. Ingen dukker bare sådan op og rykker et barn bort fra dets hjem, allermindst en far, som hidtil kun har vist sit engagement ved posteringer på en bankkonto. Men det var en nødsituation, sådan opfattede han det, og derfor mandede han sig op og ringede på, selvom han egentlig havde allermest lyst til bare at flygte fra det alt sammen.

Først var der ikke nogen, der reagerede. Men så gik døren pludselig op, og dér stod Lasse Westman med sine intense blå øjne, massive brystkasse og sine store næver, der syntes som skabt til at volde fortræd, og som gjorde, at han så ofte fik rollen som bad guy på filmværket, selvom Frans Balder var overbevist om, at ingen af rollerne var nær så slemme, som den han spillede til hverdag.

“Næ, men dog,” sagde Lasse Westman. “Det må jeg nok sige. Er det ikke selveste geniet, der kommer på besøg?”

“Jeg er her for at hente August,” sagde han.

“Hvad for noget?”

“Jeg har tænkt mig at tage ham med mig, Lars.”

“Det må være din spøg.”

“Jeg har aldrig været mere alvorlig,” svarede han. Så dukkede hans ekskone, Hanna, op fra et værelse lige til venstre for døren. Hun var ikke så smuk som før i tiden. Der havde været for mange sorger og sikkert også for mange cigaretter og for meget druk. Alli-

gevel følte han et sug af ømhed for hende, specielt da han opdagede et blå mærke på hendes hals. Det så ud, som om hun gerne ville sige noget venligt til velkomst trods alt, men hun nåede ikke at åbne munden.

“Hvorfor bekymrer du dig lige pludselig om ham nu?” spurgte Lasse Westman.

“Fordi det er nok nu. August har brug for et trygt hjem.”

“Og det skulle du så kunne give ham, din opfindernar? Hvor når har du nogensinde foretaget dig andet end at sidde og glo ind i en computer?”

“Jeg har forandret mig,” sagde han og følte sig patetisk – ikke mindst, fordi han tvivlede på, det var sandt.

Han begyndte at ryste, da Lasse Westman nærmede sig med sin enorme krop og indestængte vrede. Det stod ham sønderknuvende klart, at han intet havde at stå imod med, hvis den der galning kastede sig over ham, og at hele idéen fra først til sidst var forrykt. Men det ejendommelige var, at der ikke kom noget udbrud, ingen scene, kun en brysk latter og så ordene:

“Jamen, det er sgu da fantastisk!”

“Hvad mener du?”

“At det vel er på tide, ikke? Eller hvad siger du, Hanna? Endelig lidt ansvarsfølelse fra hr. Travls side. Bravo, bravo!” fortsatte Lasse Westman og klappede teatralsk i hænderne. Bagefter var det egentlig det, der skræmte Frans Balder mest – hvor let de lod drengen gå.

De overlod ham drengen uden andet end rent symbolske protester. Måske betragtede de bare August som en byrde. Det var vanskeligt at afgøre. Hanna sendte Frans nogle svært aflæselige blikke. Hendes hænder skælvede, og kæbemusklerne var spændte. Men hun stillede for få spørgsmål. Hun burde jo tage ham i krydsforhør, komme med tusinde krav og formaninger og bekymre sig over, at drengens rutiner nu blev brudt. I stedet sagde hun bare:

“Er du sikker på det her? Kan du klare det?”

“Helt sikker,” sagde han, og så gik de ind på Augusts værelse. Det var første gang i over et år, Frans så ham. Han skammede sig.

Hvordan havde han kunnet svigte den dreng? Han var så smuk og enestående med sit krøllede, frodige hår, den spinkle krop og det alvorlige blå blik, der lige nu var helt opslugt af et enormt puslespil med et sejlskib på. Det var, som om hele hans skikkelse skreg: "Lad mig være i fred!" Frans nærmede sig langsomt, som om drengen var et utilregneligt, fremmedartet væsen.

Det lykkedes ham at fange drengens opmærksomhed og få ham til at tage ham i hånden og følge med ud i gangen. Han ville aldrig glemme dette øjeblik. Hvad tænkte August? Hvad forestillede han sig? Han så hverken op på ham eller på sin mor, og han ignorerede hendes afskedsord og vinken. Han forsvandt bare med ham ind i elevatoren. Sværere var det ikke.

AUGUST VAR AUTIST. Formentlig var han også alvorligt udviklingshæmmet, selvom de ikke havde fået ren besked på det punkt. Når man så ham på afstand, kunne man også få mistanke om det modsatte. Hans specielle, koncentrerede ansigt udstrålede en kongelig ophøjethed, eller i det mindste en aura af, at han ikke fandt det umagen værd at beskæftige sig med omverdenen. Men når man så nærmere efter, opdagede man en slags glasagtig hinde over hans blik, og drengen havde endnu ikke sagt sit første ord.

Dermed havde han gjort alle de prognoser, han fik i toårsalderen, til skamme. Dengang sagde lægerne, at August formentlig tilhørte den minoritet af autistiske børn, som ikke havde nedsat begavelse, og at forudsætningerne faktisk var ganske gode, hvis han bare fik intensiv adfærdsterapi. Men intet var blevet, som de havde håbet, og ærlig talt vidste Frans Balder ikke, hvad der var sket med alle de der støtte- og hjælpeindsatser eller med drengens skoleundervisning for den sags skyld. Frans havde levet i sin egen verden. Han var flyttet til USA, hvor han var kommet i konflikt med alle og enhver.

Han havde været en idiot. Men nu ville han råde bod på det og tage hånd om sønnen. Han lagde også hårdt ud. Han bestilte drengens journaler hjem og ringede til specialister og pædagoger, og så meget stod snart klart, at de penge, han havde sendt, ikke var

kommet August til gode, men var blevet brugt til alt muligt andet – sikkert til Lasse Westmans druk og spillegæld. Drengen syntes mest at have været overladt til sig selv. Han havde fået lov at stivne i sine tvangsmæssige vaner, og han havde sikkert også været udsat for det, der var værre. Det var derfor, Frans var kommet hjem.

En psykolog havde ringet og været bekymret over mystiske blå mærker på drengens krop. De mærker havde Frans også set. De havde været overalt på Augusts arme og ben og brystkasse og skuldre. Ifølge Hanna stammede de fra drengens egne anfald, hvor han kastede sig hysterisk rundt. Allerede den anden dag kom Frans Balder selv til at opleve et af disse anfald, og det skræmte ham fra vid og sans. Men han syntes alligevel ikke, at det passede med de blå mærker.

Han havde en mistanke om vold, og han fik en læge og en tidligere politimand, som han kendte privat, til at hjælpe sig, og selvom de ikke med sikkerhed kunne bekræfte hans mistanker, blev han mere og mere oprørt, og han skrev en række breve og anmeldelser. Det var lige før, han glemte drengen. Han bemærkede, at det var let at glemme ham. For det meste sad August bare på gulvet i det værelse, Frans havde indrettet til ham i villaen ude i Saltsjöbaden med udsigt over vandet, og lagde sine puslespil, sine håbløst svære puslespil med hundredvis af brikker, som han virtuost samlede, blot for derefter at splitte dem ad og begynde forfra.

I begyndelsen havde Frans betragtet ham med fascination. Det var som at se en stor kunstner i arbejde, og nogle gange følte han det, som om drengen når som helst ville kunne finde på at se op og sige noget vældig klogt og modent til ham. Men August sagde aldrig et ord. Når han løftede blikket fra puslespillet, kiggede han bare lige forbi ham mod vinduet og sollyset, som reflekteredes i vandet udenfor. Til sidst lod Frans ham være i fred. August fik lov at sidde der i sin ensomhed, og sandt at sige tog Frans ham også sjældent med udenfor, ikke engang ud i haven.

Rent formelt havde han jo ikke lov til at have drengen hos sig, og han ville ikke risikere noget, før han havde det juridiske på plads. Indkøb, madlavning og rengøring overlod han til husholdersken,

Lottie Rask. Frans Balder var ikke god til den slags. Han var god til computere og til algoritmer, men ikke til ret meget andet, og jo længere tid der gik, jo mere optaget blev han af dem og af sin korrespondance med advokaterne, og om natten sov han lige så dårligt som i USA.

Der ventede sagsanlæg og storme lige rundt om hjørnet, og hver aften drak han en flaske rødvin, sædvanligvis en Amarone. Det hjalp selvfølgelig ikke, bortset fra lige i øjeblikket. Han fik det værre, og han begyndte at fantasere om at forsvinde til et eller andet øde sted uden for lands lov og ret. Men en lørdag i november skete der pludselig noget. Det var en blæsende, kold aften. Han og August gik langs Ringvägen på Södermalm og frøs.

De havde været til middag hos Farah Sharif på Zinkens Väg, og August burde for længst have ligget i sin seng. Men middagen havde trukket ud, og Frans Balder havde lettet sit hjerte. Det var en egenskab ved Farah Sharif: Hun fik mennesker til at åbne sig. Hun og Frans havde kendt hinanden, siden de læste datalogi på Imperial College i London, og i dag var Farah en af de få på hans niveau i landet, eller i det mindste en af de få, som kunne følge hans tanker, og det var en enestående befrielse for ham at møde én, der forstod ham.

Hun tiltrak ham imidlertid også, men trods flere forsøg var det aldrig lykkedes ham at forføre hende. Frans Balder var ikke god til at forføre kvinder. Men denne gang havde han fået et afskedsknus, som nær var blevet til et kys, og det betragtede han som et stort fremskridt. Det var det, han gik og tænkte på, da han og August passerede Zinkendamms idrætspark.

Frans besluttede sig for at sørge for barnepige næste gang, for måske ... man kunne jo aldrig vide. Bag ham råbte en kvindestemme oprørt eller glad, det var svært at afgøre, og i det fjerne gøede en hund. Han så hen imod Hornsgatan og lyskrydset, hvor han havde tænkt sig at praje en taxa eller tage tunnelbanen mod Slussen. Det føltes, som om der var regn i luften. Da de nåede fodgængerovergangen, skiftede lyset til rødt. På den anden side af gaden stod der en hærget mand i fyrreårsalderen, som forekom ham svagt bekendt. Han tog Augusts hånd.

Han ville egentlig bare sikre sig, at sønnen blev stående på for-tovet, men pludselig mærkede han, at drengen knugede hans hånd, som om han reagerede voldsomt på et eller andet. Hans blik var med ét blevet intenst nærværende, som om hinden over det var forsvundet ved et trylleslag – som om August i stedet for at stirre ind i sig selv så noget dybere og mere betydningsfuldt end almindelige mennesker i fodgængerovergangen og lyskrydset. Frans blæste på, at der blev grønt.

Han lod sønnen blive stående og stirre. Uden selv at forstå hvorfor blev han grebet af en voldsom sindsbevægelse, som kom helt bag på ham. Det var jo bare et blik, ikke andet, ikke engang noget særlig lyst eller opmuntrende blik. Alligevel mindede det Frans om et eller andet fjernt og glemmt, som havde ligget og slumret i hans baghoved. For første gang i lang tid fyldtes han af håb.

KAPITEL 2

Den 20. november

MIKAEL BLOMKVIST havde kun sovet et par timer. Grunden var såmænd bare, at han havde ligget og læst en kriminalroman af Elizabeth George. Det var selvfølgelig ikke særlig fornuftigt. Her til formiddag skulle bladguruen Ove Levin fra Serner Media holde oplæg med en ny programerklæring for *Millennium*, og Mikael burde være udhvilet og klar til kamp.

Men han havde ikke lyst til at opføre sig fornuftigt. Han følte sig generelt på tværs og stod kun modvilligt op og lavede sig en meget stærk cappuccino på sin Jura Impressa X7, en maskine som engang var blevet leveret til hans hjem med følgende ord: "Jeg kan jo alligevel ikke finde ud af at bruge den, siger du." Nu stod den der i køkkenet som et mindesmærke over en bedre tid. I dag havde han ingen kontakt med den, der havde sendt den, og det var så som så med hans arbejdsglæde efterhånden.

I weekendens løb havde han grublet over, om han måske skulle søge videre til noget andet, og det var en temmelig drastisk tanke for en mand som Mikael Blomkvist. *Millennium* havde været hans liv og lidenskab, og meget af det bedste og mest dramatiske, der var sket ham, havde haft forbindelse til bladet. Men intet varer evigt, måske ikke engang kærligheden til *Millennium*, og for øvrigt var det ikke noget godt tidspunkt at drive blade med fokus på dybdybende journalistik.

Alle publikationer, som ville noget stort og ambitiøst, forblødte, og han kunne ikke lade være med at tænke på, at hans egen vision for *Millennium* muligvis var både smuk og sand i et højere perspektiv, men ikke nødvendigvis ville hjælpe bladet med at overleve. Han

gik ind i stuen, nippede til sin kaffe og så ud over Riddarfjärden. Der var nærmest stormvejr derude.

Fra en indian summer, som havde strålet over byen indtil et godt stykke ind i oktober og holdt fortovscaféerne åbne længere end sædvanligt, var det slået om til et rent ud sagt djævelsk vejr med konstante kastevinde og skybrud, og folk hastede gennem byen. Mikael havde ikke været ude hele weekenden, ikke kun på grund af vejret. Han havde haft storstillede planer om hævn, men det hele var løbet ud i sandet, og det lignede ham ikke – hverken det ene eller det andet.

Han var ikke nogen underdog, som altid behøvede at tage revanche, og i modsætning til så mange andre ronkedorer i mediebranchen led han ikke af noget opblæst selvbillede, som til stadighed skulle næres og bekræftes. På den anden side havde det været nogle besværlige år, og for under en måned siden havde erhvervsjournalisten William Borg haft en artikel i Sermer-koncernens blad *Business Life* med overskriften: “Mikael Blomkvists tid er forbi”.

At artiklen overhovedet var blevet skrevet, og at den blev slået så stort op, var naturligvis kun et tegn på, at Blomkvists position stadig var stærk, og der var heller ingen, der påstod, at artiklen var hverken særlig velformuleret eller original. Det burde have været let at affærdige den som endnu et angreb fra en misundelig kollega. Men af en eller anden grund, som bagefter ikke var helt let at forstå, voksede det hele sig større, og måske var det i begyndelsen muligt at tolke det som en diskussion om journalistfaget – om hvorvidt man som Blomkvist “hele tiden skulle lede efter fejl ved erhvervslivet og fastholde en forældet halvferdserjournalistik”, eller om man som William Borg selv “skulle kaste misundelsen over bord og se storheden i de entreprenører, som driver Sverige fremad”.

Men skridt for skridt afsporedes debatten, og det blev vredt hævdet, at det ikke var nogen tilfældighed, at Blomkvist de senere år var blevet sejlet agterud, “eftersom han tilsyneladende går ud fra, at alle store virksomheder er skurkagtige”, og at han derfor vinkler “sine historier for hårdt og for blindt”. Den slags hævner sig i det lange løb, blev der sagt. Selv den gamle ærkebandit Hans-Erik

Wennerström, som Blomkvist hævdedes at have drevet i døden, fik lidt sympati med i købet, og selvom de seriøse medier holdt sig uden for debatten, kunne man spytte både stort og småt ud på de sociale medier, og dér kom angrebene ikke kun fra erhvervsjournalister og repræsentanter for erhvervslivet, som alle havde grund til at kaste sig over fjenden, når han nu for en kort stund virkede svag.

En række yngre skribenter greb også muligheden for at profilere sig og påpegede, at Mikael Blomkvist heller ikke tænkte moderne og hverken var på Facebook eller Twitter, og at han nærmest burde opfattes som et relikvie fra en svunden tid, hvor man gemte sine penge under hovedpuden. Eller også greb folk bare muligheden for at være lidt med og lave sjove hashtags som #sompåblomkvisttid og den slags. Det var i det hele taget en jævn grød af dumheder, og ingen kunne tage sig mindre af den slags vrøvl end ham – det var i det mindste, hvad han sagde til sig selv.

På den anden side hjalp det ikke ligefrem, at han ikke havde haft en god historie siden Zalachenko-sagen, og at *Millennium* virkelig befandt sig i en krise. Oplaget var stadig okay: enogtyve tusinde abonnenter. Men annonceindtægterne var faldet dramatisk, og der kom ikke længere nogen ekstraintægter fra bogsucceser, og eftersom medejeren Harriet Vanger ikke kunne skyde mere kapital ind, havde bestyrelsen imod Mikael's vilje ladet det norske blad-imperium Serner købe tredive procent af aktierne. Det var ikke så underligt, som det lød, eller i det mindste ikke så underligt, som det fremstod i begyndelsen. Serner udgav både uge- og dagblade og ejede et stort datingsite og to betalings-tv-kanaler samt et fodboldhold i den bedste norske fodboldrække og burde ikke have noget at gøre med et blad som *Millennium*.

Men Serners repræsentanter – først og fremmest den journalistiske chef Ove Levin – havde forsikret, at koncernen havde brug for et prestigeprodukt i deres produktvifte, og at "alle" i ledelsen beundrede *Millennium* og kun ønskede, at bladet fortsatte som før. "Vi er her ikke for at tjene penge," som Levin sagde. "Vi vil udrette noget vigtigt," og han sørgede da også straks for, at bladet fik et anseeligt tilskud.

I begyndelsen blandede Serner sig heller ikke i det redaktionelle arbejde. Det var business as usual, blot med et lidt bedre budget, og en ny følelse af håb bredte sig på redaktionen, indimellem endog hos Mikael Blomkvist, som følte, at han for en gangs skyld fik tid til at hellige sig journalistikken i stedet for at bekymre sig om økonomien. Men cirka samtidig med at hele bølgen imod ham rejste sig – og han ville aldrig kunne slippe mistanken om, at koncernen udnyttede situationen – ændredes tonen, og det første pres begyndte at vise sig.

Selvfølgelig, sagde Levin, skulle bladet fortsætte med den dybdybende journalistik, de velskrevne historier, det sociale engagement og alt det der. Men alle artikler behøvede jo ikke handle om økonomisk ulighed, uretfærdigheder og politiske skandaler. Man kunne også lave strålende journalistik om glamourverdenen – skrive om kendte mennesker og premierer, som han sagde. Han talte passioneret om *Vanity Fair* og *Esquire* i USA og om Gay Talese og hans klassiske portræt af Sinatra, "Frank Sinatra has a Cold", og om Norman Mailer og Truman Capote og Tom Wolfe og fanden og hans pumpestok.

Mikael Blomkvist havde egentlig ikke noget at indvende imod det, ikke på det tidspunkt. Han havde selv for under et halvt år siden skrevet en lang reportage om paparazziindustrien, og hvis han bare kunne finde en god og seriøs vinkel, ville han kunne portrættere en hvilken som helst letvægter. Det er ikke emnet, der afgør, om det er god journalistik eller ej, plejede han at sige. Det er holdningen. Nej, det han havde noget imod, var det, han læste mellem linjerne: At det var begyndelsen på et større angreb, og at *Millennium* var ved at blive som et hvilket som helst andet blad for koncernen, hvilket var ensbetydende med en udgivelse, som man kunne lave om på, præcis som man ville, indtil den gav overskud – og var helt udvandet.

Da han derfor fik at vide, at Ove Levin havde hyret en konsulent og fået foretaget en række markedsundersøgelser, som han ville fremlægge om mandagen, var Mikael simpelthen taget hjem fredag eftermiddag. Han havde siddet længe ved sit skrivebord og ligget i

sin seng og formuleret den ene brandtale efter den anden om, hvorfor *Millennium* skulle kridte støvlerne og stå fast: Der var uroligheder i forstæderne. Et åbenlyst fremmedfjendsk parti havde fået plads i Rigsdagen. Intolerancen voksede. Fascismen havde fremrykket bastionerne, og overalt var der hjemløse og tiggere. Sverige var på mange måder blevet en skammens nation. Han formulerede en hel masse fine og ophøjede ord, og i sine dagdrømme fejrede han fantastiske triumfer og sagde så mange træffende og overbevisende sandheder, at hele redaktionen og endog hele Serner-koncernen vågnede op af deres vaneforestillinger og enstemmigt besluttede sig for at følge ham.

Men i sine klarere øjeblikke indså han, hvor lidt den slags ord vejer, hvis der ikke er nogen, der tror på dem rent økonomisk. Money talks, bullshit walks, og alt det der! Bladet skulle først og fremmest løbe rundt. Derefter kunne de forandre verden. Det var sådan, det fungerede, og i stedet for at planlægge en masse vrede taler overvejede han, om ikke han kunne grave en god historie op. Udsigten til en tungtvejende afsløring kunne måske genopvække selvtilliden i redaktionen og få dem til at give fanden i Levins undersøgelser og prognoser om *Millenniums* bedagedhed, eller hvad det nu end var, Ove havde tænkt sig at underholde med.

Lige siden Blomkvists store scoop havde han været en slags nyhedscentral. Hver dag modtog han tips om lovovertrædelser og skumle affærer. Det meste var ganske vist det rene lort. Krakilere, konspirationsteoretikere, løgnhalse og vigtigpetere diskede op med de mest umulige historier, som ikke holdt til selv den mindste undersøgelse, eller som i det mindste ikke var tilstrækkelig interessante til at udmønte sig i en artikel. Indimellem gemte der sig på den anden side en enestående historie bag noget helt banalt eller dagligdags. Der kunne gemme sig en stor, almenmenneskelig historie i en enkel forsikrings sag eller i en triviell anmeldelse om en bortkomne person. Det var aldrig til at sige på forhånd. Det gjaldt om at være metodisk og gennemgå det hele med åbent sind, og lørdag morgen satte han sig derfor med sin laptop og sine notesbøger og trawlede gennem det, han havde.

Han blev ved indtil klokken fem om eftermiddagen, og ganske vist opdagede han et og andet, som for ti år siden nok kunne have tændt ham, men som nu ikke vakte nogen videre entusiasme, og det var et klassisk problem, det vidste han om nogen. Efter en snes år i faget følte det meste velkendt, og selvom man rent intellektuelt forstår, at noget er en god historie, tænder man alligevel ikke på det, og da endnu et piskende, iskoldt regnvejr satte ind over hus-tagene, afbrød han arbejdet og kastede sig over Elizabeth George.

Det var ikke bare eskapisme, sagde han til sig selv. Nogle gange kommer de bedste idéer, mens man tænker på noget andet – det var hans erfaring. Når man beskæftiger sig med noget helt andet, kan brikkerne i puslespillet lige med ét falde på plads. Men der meldte sig ikke andre konstruktive tanker, end at han noget oftere burde ligge sådan og læse gode romaner, og da mandag morgen meldte sig med nye regnbyger, havde han pløjet sig igennem halvanden George-krimi plus tre gamle numre af *The New Yorker*, som havde ligget og samlet støv på natbordet.

NU SAD HAN SÅ i sofaen i dagligstuen med sin cappuccino og stirrede tomt og opgivende ud på uvejret uden for vinduet. Pludselig rejste han sig op – som om han simpelthen bare besluttede sig for at blive handlekraftig igen – og trak i støvler og vinterfrakke og gik ud. Det var voldsomt ubehageligt.

De isnende, regnfulde vindstød gik til marv og ben, og han skyndte sig ned mod Hornsgatan, som lå usædvanligt grå foran ham. Hele Södermalm syntes at have mistet sine farver. Der var ikke så meget som et enkelt lille, flammende efterårsblad i luften. Foroverbøjet og med armene tæt ind til kroppen fortsatte han forbi Maria Magdalena-kirken ned mod Slussen, drejede til højre ad Götgatsbacken og gik som sædvanlig ind mellem tøjbutikken Monki og pubben Indigo. Derefter gik han op til bladet, som lå på tredje sal, lige oven over Greenpeace's lokaler. Allerede i trappeopgangen hørte han bruset af stemmer.

Der var usædvanlig mange mennesker derinde. Det var hele redaktionen plus de vigtigste freelancere samt tre personer fra

Serner, to konsulenter og Ove Levin – Ove, som i dagens anledning havde nedtonet sin påklædning en anelse. Han lignede ikke længere en direktør, og han havde åbenbart tillagt sig nogle nye udtryk, heriblandt et folkeligt “hejsa”.

“Hejsa, Micke, hvordan går det?”

“Det kommer helt an på dig,” svarede Mikael, uden egentlig at mene noget ondt med det.

Men han fornemmede, at det blev opfattet som en krigserklæring, så han nikkede bare afmålt, fortsatte videre ind og tog plads på en af stolene, der var stillet op som i et lille auditorium i redaktionslokalet.